

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo in ekspedicijska, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznani (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semenških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 178.

V Ljubljani, v petek 7. avgusta 1891.

Letnik XIX.

Kdo seje prepri?

XI.

„Svoboda, to je druga točka našega programa, a vi „klerikalci“ zvičate se kakor črviček v prahu pred kazalcem svojih krušnih očetov. Mi smo odločni in neustrašeni v boju za milega naroda pravice, čvrsto stojimo na braniku za narodno čast,“ tako in jednako čujemo in čitamo. Kdor ne pozná teh junakov žalostne podobe, mora v resnici misliti, da so ti narodni bojevniki sami Katoni, Sosistrati, Leonide, Makabejci, Reguli, Fileni, in kdo našteje vse zgodovinske može, ki so trpeli in umrli za ljubo svojo domovino in drage brate. Smeh nas sili, kadar nam bijejo na ušesa take garibaldijade, ob enem pa žalost sega v srce, če pomislimo, kako malo je še število onih, ki bi v času nesreče, zatiranja in preganjanja ostali narodu zvesti sinovi, modri vodniki in srečni tolažniki. Bele so vrane oni možje neduhovskega stanú, ki so za časa dragonad in drugih brezupnih näd rajši se odrekli osobni koristi, nego izdajali svoj narod, zatajevali svoje trdno prepričanje. Mnogi sedaj lezejo na krmilo narodne ladije, ki bodo ob najmanjšem političnem viharju poskrili se na dno brodovja, ali pa na čolnčih sladkih näd zbežali k sovražnikom, mej vožnjo pa vrgli od sebe neprijetno breme narodne dolžnosti. Nehoté nam pride na misel vojak, kateremu nejunaške prsi diči red. Bil se je boj, vojaki so padali v gostem dimu, on pa se je skrival za vogalom. Ko je sovražnik omagal, pokazal päte, stopil je naš junak na bojišče, s krvjo napojeno, iztrgal zastavo zastavonoši iz krčevitih rok, vzdignil jo v zrak in klical: Zmaga je naša! Taki junaki so tudi v naših narodnih vrstah, ki so narodnjaki, dokler dišejo svobodno in jim ni nasprotnik stopil na tilnik.

Da, svoboda je za posameznike in narode ona čarobna beseda, ki navdušuje vrla srca za neumrljiva dejanja, ki je vir razvoja, najlepših in najplemenitejših činov. Narava sama je dala človeku hrepenenje po svobodi, in zgodovina uči, da so svobodni narodi mnogo storili za razvoj in napredek človeštva. Ali svoboda je na dve strani brušen meč. Narava sama je dala nekaterim večjo, drugim manjšo moč, nekaterim več, drugim manj strasti, poželjivosti in vladoželjivosti. Zato pa mora poleg svobode veljati tudi zakon, ki omejuje preoblastno svobodo. Le tam ima svoboda pravo veljavo, kjer je v lepem soglasju s pravičnimi zakoni in naredbami, kjer vlada ljubezen do bližnjega.

V političnem oziru pač ne moremo govoriti o popolni svobodi slovenskega naroda, v tem smo vsi edini. Kje nas tišči, o tem ni treba praviti. Glejmo in skrbimo, da se dokopljemo do potrebne svobode; ne kričimo toliko praznih besed, ampak delajmo vsak na svojem mestu. V tem tekmuje in prepričati se moramo, da kmalu zaostanejo oni, ki imajo vedno na jeziku: narod in narod. Pa pustimo ta nadrobna razmišljanja in pogledjmo, ali pa je svoboda najvišja in edina sreča narodov. Nikakor ne! Svoboda jednega naroda je lahko vzrok suženjstva za druge, svoboda jedne stranke more biti zatiranje druge. Zgodovina vseh časov govori, da tistim ni smeti verjeti, ki vedno govoré o svobodi. Svobodo pač terjajo zá-se, sami jo rabijo, a drugim je ne dovolijo. Tu ima sebičnost večjo moč, kakor pa lju-

bezen do bližnjega. Izkušnja uči, da je taka napačna svoboda vzrok mnogim krivicam in trpljenju. Kaj je bil naš narod dolgo vrsto stoletij, kakor trpin in tlačan nemške in laške gospóde in še dandanes nismo gospodarji na svoji zemlji. Bil je eden gospod, pa na stotine sužnjev.

Ugovarjal bi nam kdo: saj ravno proti suženjstvu in zatiranju se mi borimo, torej smo jednih misli. Do gotove meje. Francozi so pred sto leti svobodo postavili na prestol, a ta boginja je prej popila potoke krvi nedolžnih ljudi, predno je mogla stati na slabih nogah. In kakšno je danes na Francoskem? Stranka pobija stranko, jedna tlači drugo in katoliška cerkev mora biti v vednem boju proti krivici. Ali je to svoboda, je to prostost, katero ljubi vsako živo bitje!

In tako prostost umevajo tudi naši absolutni narodnjaki. Vedno imajo usta polna taceh fraz, sami hočejo gospodariti v javnem življenju, a vsa Slovenija naj se jim klanja, naj jim kadi in morda še živim postavlja pomnike. Gorje mu, kdor se drzne le tiho ugovarjati; po njem je, kdor brez strahu absolutni gospódi pové resnico v obraz. Tega najprej slečejo v „Slov. Naroda“ prvem nadstropju, potem ga privežejo na „Brus“ in hité vrteti svoj kolovrat, da jim pot zaliva same satanske radosti žareči obraz; in če še to ne pomaga, obsodijo ga na smrt. Ime njegovo nabijejo na vseh vogalih Slovenije, kjer imajo svoje pomagače, ter kričé: Brezdomovinec je, kamvajte ga, z okovanimi petami sterite kosti njegove v prah, da ga veter odnese v tuje kraje, ker ni vreden počitka v zemlji domači. In ves kor pokornih slug vrže se nánj, kakor krokarjev roj na ranjeno žival. Take so sedaj ljubljanske razmere. Kdaj so se pričele in kako, o tem v prihodnjih člankih.

Slovenščina v tržaških cerkvah.

(Izvirni dopis.)

O odredbi preč. škofijskega ordinarijata v Trstu gledé slovenskih propovedi v stolni cerkvi se je po slovenskih listih toliko neslanega, neosnovanega in nedostatnega pisalo, da je treba stvar pojasniti.

Leta 1846 bila je ustanovljena župnija stolne cerkve pri sv. Justu in bilo je odrejeno, da se mora ob nedeljah in praznikih ob sedmih zjutraj propovedati slovenski, posebno z ozirom na to, ker je prenehala slovenska propoved v cerkvi starega sv. Antona ali pri „Mariji Pomagaj“, ki se je ravno takrat povzdignila v župnijsko cerkev z italijansko propovedjo, in tudi gledé na to, da je v župniji sv. Justa bivalo takrat mnogo Slovencev, ki zdaj spadajo pod župnijo sv. Jakoba. Ta župnija se je ustanovila leta 1855 in je vzela pod svojo pokroviteljstvo in jurisdikcijo večji del Slovencev, ki so popred spadali pod župnijo sv. Justa; tedaj v stolni cerkvi slovenska propoved ni bila več toliko potrebna, ali nadaljevala se je le še slovenska propoved, če ravno ni bilo več toliko poslušalcev, kakor popred, ker od zdaj so Slovenci imeli priložnost, poslušati propovedi in krščanski nauk v svojem jeziku pri sv. Jakobu.

Mestno zastopništvo že od nekdaj ni rado videlo, da se v stolni cerkvi, ki je pod njegovim patronatom, slovenski propoveduje, ter je izreklo željo, da se ta propoved odpravi z ozirom na to, da v župniji sv. Justa prebiva tako pičlo število Slovencev, da se zgubé, in ako ima slovenski govornik kaj poslušalcev, da so ti iz drugih župnij, ki pa imajo

doma priložnost, poslušati božjo besedo v svojem jeziku. Izjavljeni želji je v javni seji mestno zastopstvo pridejalo pretenje, ako se stvar ne reši ugodno, da se bode stolni cerkvi odtegnila vsa podpora, ki jo dobiva iz mestne blagajne. Tu treba opaziti, da mestni magistrat kot patron (pokrovitelj) stolne cerkve troši čez 5000 gld. na leto le za petje in godbo v stolni cerkvi, da ne omenim še drugih doklad, ki so najbolj znane preč. g. župniku, ki se je hvalil ob tolikih priložnostih, da mu mestni magistrat izpolnjuje vse želje gledé stolne cerkve; opaziti je tudi, da magistrat to doklado daje prostovoljno in da ni zakona, ki bi ga k temu mogel prisiliti. Magistratov dopis, izražujoč gori omenjene želje gledé na slovensko propoved, izročil se je preč. g. župniku, da reče svojo v tej zadevi. On je odgovoril, kakor je moral po okoliščinah odgovoriti. Odgovor njegov pretresoval se je v polnem konsistoriju in tu tudi vredil odpis magistratu, odpis, ki je s krepkimi razlogi podpiral izjavo župnikovo ter pri-dejal, ako bi se slovenska propoved po sili odpravila iz stolne cerkve, da bi se morala nadomestiti drugod, t. j. treba bi bilo slovensko propoved vpeljati v drugo cerkev.

Odgovor magistratov na to je bil tak, da je presekalo vso daljno obravnavo. Prečital se je zopet v polnem konsistoriju in po dolgem podrobnem posvetu se je enoglasno odločilo, da ne preostane drugega, kakor slovensko propoved vpeljati v drugo cerkev ali pa odreči se denarni pomoči iz mestne blagajne in tako povzročiti, da bi se služba božja v stolni cerkvi ne mogla več opravljati z ono dostojnostjo in slavnostjo, kakor do zdaj, ker cerkveni dohodki ne morejo nadomestiti odpadle pomoči. To bi pa bilo v največjo izpodtiko vernega ljudstva in očitalo bi se le ordinarijatu, da je s svojo trmoglavostjo vsega tega kriv. Inter duo mala minus eligendum; katero zlo je v tem slučaju manjše, tudi vsak previden človek lahko razsodi, ako ga ne vodijo strast in strankarski nazor, katerih pa v cerkvenih zadevah in odredbah nikjer in nikdar ne sme biti.

Odločilo se je tedaj v polnem konsistoriju, da se premesti slovenska propoved v cerkev starega sv. Antona (Marija Pomagaj), kjer je bila pred ustanovitvijo župnije sv. Justa. Slovenci bodo tedaj tudi od 1. oktobra t. l. naprej imeli ravno toliko propovedi, kakor so jih imeli do zdaj, imeli bodo bolj priložno cerkev in tu gotovo ne bode manj poslušalcev, kakor jih je bilo pri svetem Justu, brez dvombe bode jih več.

Prosimo gospode, ki so v tej stvari tako razburjeno pisarili, naj prečitajo brez naočnikov pesimizma to popolnoma objektivno in povsem resnično izjavo in naj potem vzamejo v roko svoje članke in razsodijo, koliko povoda so imeli napadati vrhovno cerkveno vlado tržaško-koperska škofija in na kako podlago opira se njih udrihanje na znano odredbo o slovenski propovedi.

Trdi se, da ta odredba dela krivico Slovincem, da zatira narodnost slovensko, ovira živelj slovenski v Trstu itd.

Poglejmo, koliko je tukaj jedra: Po zadnjem ljudskem štetju ima Trst brez okolice 112.607 prebivalcev, med temi je 7864 Slovencev in 5000 ljudi drugih narodnosti, tako vsaj javlja dotična komisija. Recimo, da se je mnogo Slovencev vpisalo za Lahe, recimo, da prebiva v Trstu 30.000 Slovencev, odbijmo to svoto in še onih 5000, ostane še vedno

77.607 Italijanov, in ti imajo ob nedeljah in praznikih (9) devet propovedi, 30 000 Slovencev jih ima pa šest (6).

Za Boga, kje in kako se godi krivica Slovincem v tem obziru? Oprekalo se bode morebiti, da imajo Italijani posebne propovedi v postu in meseca maja. Odgovor: Imajo jih po primeri tudi Slovenci v cerkvi sv. Antona in sv. Jakoba.

Pravite, da se po omenjeni odredbi kratki slovenski živeli v Trstu. Ako so slovenske propovedi znak slovenskega življa, se ta po odredbi škofijskega ordinarijata nikakor ne kratki; kolikor je bilo slovenskih propovedi do zdaj, ravno toliko jih bode tudi v prihodnje.

Govori se tudi, da večkrat omenjena odredba škofijskega ordinarijata je veri na škodo. Poglejmo tudi to očitane pri luči resnice. Do leta 1847. bile so v Trstu štiri slovenske propovedi, dve „pridigi“ in dvakrat krščanski nauk; in tukaj treba opomniti, da Rojan in sv. Ivan, ki imata zdaj svoji duhovniji z izključljivo slovenskimi propovedimi, sta takrat spadala pod župnijo sv. Antona. Ako tedaj takrat ni bilo v škodo veri, da je bila slovenska propoved pri sv. Antonu in ne pri svetem Justu, bode to toliko manj zdaj, ko imajo Slovenci v mestu šest slovenskih propovedi in v Rojanu in pri sv. Ivanu skupno tudi šest, torej isti okraj, ki je imel leta 1847. le štiri propovedi slovenske, ima jih zdaj dvanajst. Ljudstvo se je od leta 1847. res pomnožilo, ali ne v primeri s slovenskimi propovedimi. Slovenskih propovedi ne manjka v Trstu, da bi jih ljudstvo le poslušati hotelo.

Iz rečenega se vidi, da odredba škofijskega ordinarijata o slovenski propovedi ni na škodo veri, da ne zatira narodnosti slovenske, da ne kratki slovenskega življa. Zatorej gospoda pri „Edinosti“ in drugih listih, ne begajte naroda in ne motite ga, kajti to bode njemu na škodo in Vam ne v korist. Veri na škodo in na veliko škodo je, da časnikarstvo vsako njemu nepovoljno odredbo vrhovne cerkvene oblasti strastno in nedostojno napada in jej namene podtikuje, katerih nikdar imela ni in jih imela ne bode; veri na škodo je, da časnikarstvo hoče nadvladati škofo ter jim odkazovati pot, po katerem bi imeli hoditi, da sodi cerkvene naredbe le po stališču narodnosti, pozabivši, da cerkev ne pozna le enega naroda, temveč vse in je vsem ljubeznjiva mati, da škofje kronovin z mešanim prebivalstvom niso pastirji le enega naroda, ampak vseh, kolikor jih je v škofiji, da jim mora biti pravičnost do vseh prvo načelo, da po vzgledu sv. Pavla morajo objeti vse svoje ovčice, so li Slovani, Lah, ali Nemci, da vsem morajo biti vse.

Narodnost cerkvi ne sme biti enostransko vodilo in tudi nikdar ni bilo in ne bode, ker to bi bilo strankarstvo, ki je navadno proti pristašem druge stranke nepravilno. Strankarstva ali pristranosti v narodnih zadevah škofijskemu ordinarijatu v Trstu tudi najbolj zagrizeni neprijatelj ne more očitati. Edino, kar bi se moglo ordinarijatu očitati, je, da se je umaknil sili. To pa ni nobena sramota, kadar se ne radi o načelih vere in pravosti; temveč pametnejše je umakniti se nego boriti brez upanja uspehov in v škodo cerkve, kar je ravno v našem slučaju. Ko bi se ordinarijat ne bil udal, bi stolna cerkev, služba božja v nji in sploh verski interesi v Trstu imeli veliko škodo, Slovenci pa nobene koristi. Da se sili smemo umakniti, nam kaže sv. Atanazij in drugi cerkveni dostojanstveniki.

Le še ena opazka. V enem dopisu iz Trsta v „Slovenca“ nekdo poroča, da mu je preč. gospod župnik sv. Justa rekel, da ne sme govoriti. Ta vest je nekako skrivnostna in čitatelj bi mogel slutiti to in ono.

Ali bi ne bilo bolje, da se preč. gosp. župnik ne skriva ter naravnost pové, kdo mu brani govoriti, da se odstrani vsako sumničenje in pride istina na dan? S tem bi bilo gotovo tudi časnikarstvu ustrezno, da bi ne taval po temini, kakor do zdaj, in ne bi na dan spravljalo izrodov svoje razgrete fantazije, kakor je oni o „Do ut Des?“ S tem se ordinarijatu podtikajo stvari, ki so mu povsem neznaue, kajti o novi cerkvi, kolikor je nam znano, ni še bilo ne pogovora, ne dopisovanja med ordinarijatom in magistratom, tedaj tudi ne o kaki pogodbi, ki bi imela za podlago „Do ut Des“ ali po slovenski: „Boka roko umiva.“

To v odgovor na vse članke „Edinosti“ o tej zadevi in drugim listom, ki so „Edinost“ posnemali.

Družbe sv. Cirila in Metoda redna VI. velika skupščina

v Kámeniku dné 23. julija 1891.

(Dalje)

5. Ozreti se nam je še po dobrotnikih in prijateljih naše družbe ter pospeševateljih njenih naporov.

Nemila smrt mej našimi družbeniki, kolikor je nam poročeno, vendar ni toliko kosila, kakor prejšnja leta. Odvzela nam je ustanovnika Frana Karun-a, trnovskega župnika v Ljubljani, v Trstu pa Jakoba Gorupa, požrtvovalnega blagajnika moške podružnice. Pokojna učiteljica s. Bonaventura Suhač v Mariboru je po svoje zelo podpirala naše težnje ter si je za odgojo slovenskega ženskega naraščaja na južnem Štajerju pridobila veliko zaslug. Bog jim plačuj v večnosti, od nas jim hvala ležen spomin! — Odkar smo začeli v dnevnikih sproti in sicer v primernih presledkih objavljati darove in prispevke, upliva to blagodejno na družbino blagajnico, zanimanje za družbine svrhe je zmiraj večje. V tem obziru pa gre — za ta slučaj smem biti indiskreten — glavna zasluga društvenemu prvomestniku. (Živio!) Tudi vodstvo si je v svesti, da je treba iskati zmiraj načinov, kako pridobiti družbi čem več prijateljev in dohodkov. Vsi vemo, da so podružnice življenjska moč celi družbi, vendar se lahko izvanredno kaj zanjo stori o veselih ter o žalostnih dogodkih. V tem obziru sta vzgledno delovali tržaški podružnici. Ondi so prvi vpeljali navado, da mesto vencev dragim pokojnikom darujejo primerno vsoto v svrhe družbe sv. Cirila in Metoda. Tako n. pr. so povodom smrti Jelice Polić-eve rodoljubi darovali blizo sto gold. Tudi vodstvo toplo priporoča to povsod v posnemo, ker taka miloščina duši rajnega več koristi, nego venec, ki hitro zvane. (Res je!) Istotako je storilo slavno bralno društvo v Gorjah povodom smrti deželnega glavarja kranjskega dr. Jos. Poklukarja, kakor tudi slavno akademsko društvo „Slovenija“ ob smrti viteza dr. Miklošiča. Poleg žalujočih spomnile so se naše blagajne tudi radujoče se družbe: mej temi imenujemo vesele družbe v Kamenj Gorici, v Podnartu, Brežicah, pri Bobenčku, v Litiji, v Šoštanju povodom shoda slovenskih i hrvatskih poslancev v Ljubljani, trije koroški Prosekariji ob prijateljskem snidenji, ob Sokolovi zabavi Anton Obreza, gospici Josipina Podkrajšek in Ivanka Pavšek, Leopold Batič kot predsednik Slovenije pri komersu v čast slovenskim državnim poslancem, o. Alfonz Svet povodom Sovičeve sedemdesetletnice. Oton Pelan poklonil je naši družbi v imenu bivšega perverskega zbora Čitalnice ljubljanske obveznico sto gold. — A tudi posamezniki tekmujejo v darovih za društvene namene. Trije neimenovani rodoljubi v Trstu so jej naklonili 187 gold. Pokrovitelji Ivan Plantan, dr. Fran Celestin, Ivan Nep. Resman (za štiri otroške vrtove) in njegova gospa soproga Pavlina z večjimi vsotami. Poslovodja Fran Ban je po inseratih naklonil družbi 211 gld 20 kr. Lavoslav Apat pokril vse ustanovne stroške podružnične. Zagorski Sokol, gospi Milačeva in Dimnikova imajo zasluge ob nabiranju pokroviteljnine. Vrtnarica Irma Fabijani je za božičnico nabrala čez 100 gold. darov mej rodoljubi tržaškimi i rojanskimi.

Akademski mladež v Gradcu in na Dunaji je opetovano svoje simpatije do družbe spričala z lepimi darovi. Ob godu sv. Cirila in Metoda poslal je iz Novega Mesta Fr. Jagodić mej prijatelji nabrano večjo vsoto. Tržaški moški in ženski načelnik razglasili sta oklic v „Edinosti“ do vseh slovenskih vojakov, najblagovolé za god ss. slovenskih blagovestnikov pogledu češkega „svetovaclavskega daru“ položiti na domovinski altar „Cirilo-Metodijski dar“, kateri tudi vodstvo prav toplo priporoča. Vsled tega so družbi dospole že lepe vsote. (Dalje sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 7. avgusta.

Notranje deželo.

! Odlikovanje Javorskega. Kakor „Czas“ piše, kaže to odlikovanje, da je cesar zadovoljen s stališčem, na katero so se postavili Poljaki nasproti prestolnemu gororu. To odlikovanje more tudi Poljakom dati pogum, da vstrajajo na potu, katerega so nastopili, in še zanaprej vzdržujejo ravnotežje v notranjem položaju. — „Czas“ ima zvezo z vlado

in lahko se torej iz tega sklepa, kake nazore ima vlada. Ona zmatra, da je dolžnost Poljakov, naj vzdržujejo ravnotežje mej desnico in levice.

Dvojezične krajne table. Da so se „Narodni Listy“ izjavili proti dvojezičnim krajnim tablam, to se ne odobruje v vseh čeških političnih krogih. Če se v čeških krajih napravijo samo češke krajne table, bodo se v nemških le nemške. Na ta način se bode storil le eden korak k zaključnemu nemškemu ozemlju, s katerim so tako stršili Mladočehi, ko je šlo za spravo. Za češke razmere bi bilo umestneje, da bi se odločno zahtevalo, naj se po vsej deželi napravijo dvojezične table. To bi ugajalo potrebam prebivalstva, katero je v mnogih krajih na Češkem jako mešano, zlasti potrebam potujočega občinstva in bi se ujemalo z narodno enakopravnostjo. Gospodje pri „Narodnih Listy“ niso dobro pomislili, zakaj se gre, temveč so bili veseli, da so našli novo sredstvo za agitacijo.

Reforma uprave na Ogerskem je sicer že pala, ali vlada se pa še ni izvlekla iz zadrege. Sedaj se gre za to, kako bi se glasil § 2., s katerim naj se vlada pozivlje, da v kratkem predloži potrebne zakone zastran reforme uprave. Od skrajne opozicije se bajé sedaj nima vlada nišesar bati, temveč boj začne zmerna opozicija. Več govornikov zmernih opozicije bode bajé vlado hudo napadalo zaradi njene nezmožnosti, katero je pokazala s tem, da je popustila reformo uprave. Boj, ki se sedaj začne, ne bode boj za stvar, temveč bode le boj proti vladi. Opozicija hoče poskusiti, če bi se dalo omajati stališče ministerstva.

Vnanje države.

Novi francoski veleposlanik. Grof Montebello pojde za veleposlanika v Peterburg, Cambon v Carigrad in Rouston v Madrid. Te premembe v veleposlaništvih so se že dolgo pričakovale, kajti več mesecev je že, kar je dosedanji veleposlanik gospod Labouyer v Peterburgu dal svojo ostavko in je le začasno vodil veleposlaniške posle. Odstopil je bil menda, ker se je preveril, da približanje mej Rusijo in Francijo ni mogoče. Novi poslanik se pa zaradi tega ni tako dolgo imenoval, da bi se malo prikril pravi vzrok ostavki. Zakaj, ko je bilo francosko brodovje v Kronstadtu tako slovesno vsprejeto, ne vidi se več tako nasprotje med rusko in francosko politiko, ki pa nikakor še ni poravnano.

Vzhodno vprašanje. Diplomate napenjajo vse sile, da bi še za nekaj let zavlekli vzhodno vprašanje, ali dogodki pa to vprašanje silijo na dnevni red. Bile so zopet praske med Albanci in črnogorskim pastirji in so jednega pastirja ubili. Turški guverner je opozoril Črnogorce, da naj se umaknejo od meje, ali tega pa ni preprečil, da bi Albanci ne udrli v Črno Goro. Pa tudi o nekem drugem Črnogorcu se poroča, da so ga Albanci ubili. Zopet se bode črnogorska vlada pritožila v Carigradu. Ali bati se je, da ne bode vselej le pri pritožbah ostalo, temveč pride do vojne. Na Kreti zopet vré. Guverner prosi vojaške pomoči. V Jenemu pa tudi še ni reda, torej od tam v Evropo ne morejo poslati vojakov. Vidi se, da Turčija resno boleha in morda ne bode dolgo, da se bodo morali evropski diplomatični zdravniki baviti z njeno boleznijo.

Koledar. Ko nekateri neruski slovanski listi zagovarjajo pravoslavni koledar, v Rusiji razpravljajo vprašanje, da bi uveli naš koledar. „Slavjanskija Izvestija“, kateri list gotovo ni preveč navdušen za zapadno kulturo, je odločno za uvedenje našega koledarja. Ta list priporoča, da bi se 46 let opustila prestopna leta in tako bi bil koledar izravnán. Priprosti narod bi tega niti ne vedel. Kateri bi pa vedeli, pa bi bili veseli, ker 29. dan februarja velja v Rusiji itak za nesrečni dan.

Izvirni dopisi.

Iz Prage, dné 5. avgusta. (Prihod Slovencev in Hrvatov na Češko.) Niti čas, niti prostor mi ne dopušča, da obširneje opišem svoje potovanje v „zlato Prago“. Za sedaj naj zadostuje le kratek opis o sprejemih, odkar smo se pripeljali na češka tla. Od Dunaja sémkaj peljali smo se natlačeni kakor piškorji v loncu; prirejalji vlakov naj bi vendar poskrbeli, da bi bilo popotnikom dolgo potovanje čimbolj olajšano.

Na Dunaj prispelo je mnogo popotnikov-Nemcev, katerim baš ni bilo mnogo do Prage, nego so se peljali po svojem opravilu, nekateri celo ne do Prage, nego do drugih mest, — ker je bila železnica cenó in vsi so dobili mesto, a stari popotniki morali so se presedati, in mnogi dobri znanci, kateri so do sedaj skupaj potovali, morali so se ločiti.

V Brno prispeli smo ob polu 2. uri, potem pa oddrdrali po prekrasni okolici proti Češkemu. Češki Tribov je prvo mesto na Češkem. Tu so nas hoteli Čehi, katerih se je mnogo zbralo, pozdraviti, ali zabranili so jim orožniki. Precej, ko smo to zvedeli, počeli smo glasno klicati: „Živili Čehi! Na zdar!“ — oni so nam pa navdušeno odzdravljali, dokler se nismo zgubili v daljini. Še mnogo bolj

prisrčen je bil sprejem v mestu Chotinu. Semkaj so prišli „Sokolci“ z godbo in druga društva, ali orožniki so jim zabranili na peron. Zato nas je tamkaj vsprejelo več stotin ljudstva. Češke gospice okrasile so nas s cvetjem. Odkriti odpeli smo vsi skupaj, staro in mlado, moški in ženske: „Oj Slovani ješte živi!“ Kdo bi opisal ono, kar smo čutili v tem slovesnem trenutku! Oj, takrat smo dobro čutili, da smo bratje, rodni bratje, da nas vse veže jedna ter ista vez, — ljubezen, in mnogim so se rosile oči.

Ob 6. uri prispeli smo v mesto Pardubice. Nebrojno moštvo pričakovalo nas je na kolodvoru. Tudi tukaj jim niso pustili na kolodvor, vendar gospodičine stopile so neustrašeno na peron, rekoč: „Pa nam storite, kar hočete, če je to takova pregreha, da pozdravimo svoje sestrice in brate.“ Jedna gospodičina podarila je velik šopek jednemu naših sopotnikov, a nas druge okrasile in obsipale so s cveticami. Ko so potihnili navdušeni klici, zapeli smo zložno: „Liepa naša domovina“, „Hej Slovani“, in potem pa jednoglasno: „Kde domův muj“. Med urnebesnimi klici odhleti smo z železnico dalje.

Neopisljiv je pa bil sprejem v lepem češkem mestu Kolinu. Tukaj je bil peron povse prazen, le orožniki so hodili po njem. Ali vendar niso mogli zabraniti, da pozdravi brat brata, dasi so zabranili občinstvu, godbi, pevskim društvom, „Sokolom“ na kolodvor. Občinstva se je kar trlo po ograji, na strehe, na drevesa in na ograje so se vpenjali, da nas čim prisrčneje pozdravijo. Na malem mostiču nad železnico se je ljudij kar trlo, istotako po oknih, vrtovih itd. Na kolodvoru zapeli smo četveroglasno: „Liepa naša domovina“, in navdušeni klici so nas spremljali.

Ali kako ti je vskipelo srce še le tedaj, ko smo se začeli pomikati dalje; rodoljubni Čehi niso se samo zadovoljili s tem, da so nam klicali: „Živio! Na zdar!“ in nam mahali z robc, nego se je spustilo vse za nami v tek, a železnica šla je celi čas, kakor nalašč, prav počasi, in zdelo se nam je, da se ne bomo nikdar ločili od svojih dobrih bratov. Komu bi ne igrale v očeh solze, ko bi gledal, kako so tekli za nami, — v jedni roki klobuk, v drugi robčič, — gospodje in delavci, mladina in odrasli in piletni možje, — da, še celó gospodičine in gospe. Vse je prehitelo, da nas vidi, da nas pozdravi. Po bišah vihrale so zastave. „Sokol“, kateri nas ni smel pozdraviti na kolodvoru, postavil se je na mali višini in nam mahal z deseterimi zastavami. Tudi železniški uradniki, vse, vse pozdravljalo nas je jednako iskreno, jednako prisrčno. Težko, težko smo se ločili. Živeli vrli Kolinčani!

Tudi na drugih manjših postajah so nas pozdravljali. Tako n. pr. v Češkem Brodu, kjer so so nam zapeli: „Naprej zastave slave!“

A v Pragi? Kako je bilo v Pragi, v „zlato Pragi“? povprašujete me zvedavo. V Prago prispeli smo nekako ob polu 9. uri namesto ob 5. uri; a vrli Čehi so nas tako dolgo pričakovali. Na peronu bilo je vse tiho, vse mirno, le kakega policista si videl. Ali kako je bilo, ko si stopil na lep hodnik? Navdušenim klicem ni bilo ni konca ni kraja. Na tisoče in tisoče občinstva nas je tukaj pričakovalo. Postavili so se v „špalir“ na več tisoč korakov, a mi smo morali korakati po sredi; vsakega posameznega pozdravilo je na tisoče grl: „Živili bratři! Na zdar! Živili Slovinci, Hrvati!“ itd. Prijemali so te, stiskali ti roke; da, to ni bil navaden sprejem, to je bil „triumf“, tako pozdravlja brat brata, tako pozdravljajo oni, kateri se ljubijo. Bodi dosti za danes, v kratkem zopet kaj sporočim. A vrlim Čehom stoterna hvala za veličasten sprejem. Živeli bratje!

narjev, č. gg. kurata Jan. Skvarča in Fr. Pri-mož pa skupaj petdeset goldinarjev. Od druge strani dieceze prejel je odbor od duhovnega svetovaleca, župnika v pokoju, č. g. Jan. E. Volka v prospeh društvenih prizadev petdeset goldinarjev. V Ljubljani pa je te dni tiskovnemu društvu kot do-brotnik pristopil preč. g. papežev častni kamornik, zlatomašnik Mihael Potočnik. Bog živi vse pod-piratelje krščanskega tiska!

(Odlikovanje.) Zlatomašnik č. g. J. Potočnik na Brezovcu pri Ljubljani, je od presvetlega cesarja odlikovan z zlatim kriščen za zasluge. — Mil. knezoškof mariborski je imenoval č. g. J. Straha, župnika pri sv. Rupertu v Slov. Goricah, ob njegovi zlati sv. maši za kn.-šk. duhovnega svetovaleca.

(Zdravstveno stanje mestne občine ljubljanske.) Od 26. julija do 1. avgusta je bilo rojenih 20, umrlo jih je 15, in sicer za davico 1, za jetiko 4, za drugimi boleznimi 10; mej mrtvimi je bilo 7 tujcev. Obbolele so 4 osebe za škrlatnico, 1 za kašljem, 1 za vrtico.

(Slovenski Narod) je kaj spreten v zavijanju in sumničenju. Te lastnosti mu nismo nikdar od-rekali, a ga tudi ne zavidamo zaradi tega. Jezico si je hotel ohladiti zopet včeraj pišoč, da je nam dokazal novo laž. — Dne 17. julija je namreč pi-sala židovska „N. Fr. Presse“, da so se pozdrava francoskega brodovja v Kronstadtu udeležili tudi za-stopniki avstrijskih listov, in sicer „Hrvatske“, „Slovenskega Sveta“, „Il Diritto Croato“ itd. Dne 27. julija je „Slovenski Narod“ brez opazke objavil to vest, češ, da to poročajo vsi listi. Kateri so ti listi, to je naš radikalni kolega modro zamolčal. Tržaška „Edinost“ pa je isti dan, predno jej je prišel „Narod“ v roke, prav odločno zavrnila to „denunciacijo kot glavno sredstvo nasprotnikov av-strijskega slovanstva“, ki ovajajo v prvi vrsti Čeha in Slovence, ter dostavila, da je to „piramidalna laž in skrajna perfidija“. To povsem opravičeno in umestno opazko povzeli smo i mi iz „Edinosti“. Cel teden je „Narodova“ gospôda pre-žala na priliko, da se znosi nad nami. Iz zadrege jo je rešila „Hrvatska“ z dne 4. avgusta, ki nekda potrjuje „Narodovo“ vest. Vprašamo: Zakaj pa ni „Narod“ takoj zavrnil „Edinosti“ in jej naštel svojih virov, če je že čutil potrebo, objaviti to „de-nunciacijo“ in kovati orožje našim nasprotnikom. Zaletel se je in udaril sam sebe po prstih.

(Prememba v posesti.) Hišo št. 10 v Florijan-skih ulicah umrlega Antona Kotnika je kupil pri javni dražbi g. Št. Klun za 7511 gld.

(Razglas kranjskim ovčarjem.) Glavni odbor c. kr. kmetijske družbe Kranjske je ukrenil tudi letos porabiti državno podporo za ovčarstvo za na-kup ovnov ter bode v ta namen kupil in razdelil po deželi dobre plemene ovne bergameške pasme. Izkušnja je pokazala, da našim krajem izvrstno ugaja „bergameško ovčje plemo“, imenovano tudi „velikansko planinsko plemo“. Pred-nosti tega plemena so hitra rast, velikost in teža, primerno dobra volna, velika mlečnost in rodovit-nost (ovce imajo redno po dva mladiča) ter izvrstna sposobnost za pašo. Ovce tega plemena niso vsled slabih pašnikov svoje domačije prav nič razvajene ter utrjene zoper vse vremenske premembe. Lansko leto od družbe vpeljani ovni izvrstno uspevajo, vi-soki so do enega metra ter tehtajo nekoliko čez dva stara centa. Jagnjeta od njih so v dveh mesecih bila tako velika, kakor stare ovce bolškega ali istr-skega plemena, imajo lepšo volno nego domače ovce in celó majhne ovce so z največjo lahkoto skotile. Odbor bode torej tudi letos oddajal te ovne, in sicer onim kranjskim ovčarjem, ki vložijo prošnjo, v kateri je od dotične kmetijske podružnice potrjeno, da se precej pečajo z ovčjo rejo (navesti je število ovac), in ki se zavežejo: 1. Da plačajo, kadar prejmejo ovna, glavnemu odboru 10 gld.; 2. da bodo vspre-jetega ovna obdržali najmanj dve leti za plemo ter ga razen za svoje ovce prepuščali tudi sosedom za plemo, kolikor dopušča umna ovčja reja. Nekoleko-vane prošnje je vložiti do 25. avgusta t. l. Vsled želje večine onih ovčarjev, ki so prejeli lansko leto te ovne, pripravljen je odbor priskrbeti na račun naročnikov tudi ovce čistokrvnega bergamaškega plemena. Tisti torej, ki želé tudi ovce imeti, naj to do gori naznanjenega dne semkaj sporočé ter pri-denejo 5 gld. are. Ena taka ovca v Ljubljano po-stavljena stoji 35 gld.

(Glavni odbor c. kr. kmetijske družbe kranjske) bode nakupil meseca septembra s podporo, katero je dovolilo visoko c. kr. kmetijsko ministerstvo za

pospeševanje govedarstva, nekaj bikov cikaste pasme, t. j. rdeče- in belo-lisastih Beljancev in Pincgavcev ter nekaj bikov sive pasme (Muricedolcev). Te bike bode oddajal odbor na podlagi došlih prošenj, in sicer z ozirom na potrebo dotičnih krajev po čisto-krvnih plemenjakih. Beljanci in Pincgavci se bodo oddajali le na Gorenjsko, Muricedolci pa le na No-tranjsko in Gorenjsko. Prošnje za bike je vložiti do 1. septembra t. l. pri glavnem odboru c. kr. kmetijske družbe kranjske v Ljubljani. Vsak prosilec za bika mora v prošnji naznaniti: 1. da je pri-pravljen vzprejeti ga o pravem česu na oni bližnji postaji, katera bode določena; 2. da plača za bika polovico tistih stroškov, katere je deželni odbor pri nakupu zanj imel, in 3. da podpiše zavezno pismo, s katerim se zaveže imeti prejetega bika dve leti za plemo in, če ga iz katerega-koli zadostnega uzroka po dovoljenju deželnega odbora proda, po-vrniti po 5 gld. za vsak mesec, ker ga pred časom oddá. Živinorejci, kateri bodo rabili prejetega bika čez dve leti za plemo, in sicer najmanj 4 mesece, dobili bodo po 20 gld. in za vsak nadaljni mesec po 5 gld. nagrade.

(Gasilno društvo v Šmartinem) pri Litiji pri-redi v nedeljo, dne 9. avgusta, na vrtu g. Jakliča tombolo z godbo. Čisti dohodek namenjen je za na-pravo društvene shrambe in še potrebnega gasilnega orodja. Začetek ob 3. uri popoldne. K obilni ude-ležbi vabi ODBOR.

(Duhovniške premembe v lavantinski škofiji.) Premesčeni so č. gg.: V. Kolar od Sv. Urbana nad Ptujem k Sv. Jakobu v Galiciji, Martin Kralj od Velike Nedelje k Sv. Janžu na Dravskem polju in Anton Zavadil od Sv. Martina na Pohorju v Šmartin pri Slov. Gradcu. Od č. gg. novomašnikov pride Fr. Časel v Slivnico pri Celju, Jakob Menhart k Vel. Nedelji, Anton Pintarič k Sv. Urbanu pri Ptaju, M. Lah k Sv. Martinu na Pohorju, M. Štrakelj k Sv. Petru pri Radgoni, M. Škorjanec v Vojnik, J. Kansky k Sv. Antonu v Slov. Goricah, V. Weixler v Le-skovec in Fr. Z dolšek k Mariji Snežnici.

Raznoterosti.

— Zabranjen roman. V Srbiji je zabra-njeno prodajati roman „Kralj Stanko in kraljica Ksenija“, ki je izšel v francoščini v Parizu. V tem romanu se grdo napada kraljica Natalija. Sodi se, da je ta roman pisal kralj Milan.

— Čudna bolezen. Po pariških vojašnicah začela se je širiti čudna bolezen. Bolnik ne čuti nobenih bolečin, samo vsi lasje mu izpadejo. Bolezen je nalezljiva. Zdravniki jo pridno proučivajo.

— Stanley-u se noga, katero si je bil zlo-mil, hitro zdravi. V kratkem bode mož popolnoma zdrav.

— Dvojni umor v Srbiji. V juliju so ro-parji umorili v Parašinu bogatega trgovca Tomića in njegovo ženo. Roparji so prišli, ko moža ni bilo doma, in so najprej umorili ženo. Z nožem so jej napravili dvaintrideset ran. Ko so mrtvo ženo vrgli v gnojno jamo, poslali so slugo, ki je bil z njimi sporazumljen, v kavarno po moža, češ, da ga žena kliče. Ko je mož domov prišel, umorili so še njega. Ukrali so potem 100.000 frankov gotovine in mnogo dragocenosti. Nedavno so roparje dobili. Bili so štirje in so vsi že priznali svojo krivdo.

— Poneverjenje. Pri nemški banki v Be-rolinu so prišli na sled velikim sleparijam. Vkupe manjka nad tri milijone mark.

Telegrami.

Celje, 6. avgusta. Za vsprejem presvet-lega cesarja se je ves celjski mestni zastop sestavil kot slavnostni odbor in dovolil v ta namen neomejen kredit. Poleg oblastev bode cesar vsprejel le lokalne korporacije mesta celjskega.

Dunaj, 7. avgusta. Cesar je imenoval deželnega odbornika Detelo za deželnega glavarja kranjskega.

Moskva, 7. avgusta. Pri obedu dne 5. t. m. na čast francoskemu brodovju je gu-bernator napil carju in carici, mestni poglavar Carnotu. Gervais je napil v imenu Francije carju in carici, carski rodovini, ruskemu narodu in Moskvi. Črnajev je napil Franciji, armadi in mornarici. Gervais je odgovoril: Močna vsled prijateljstva z veliko državo gleda Francija zaupno v prihodnjost. Napit-nice so bile navdušeno vsprejete. Godba je zaigrala rusko in francosko himno. Veliki knez Sergij je dobil red častne legije.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 7. avgusta.

(Novi deželni glavar kranjski.) Deželni odbornik gospod Oton Detela je imeno-van za deželnega glavarja kranj-skega. Čestitamo!

(Presvetli cesar) je podaril župniji Grčarice 200 gld. za novo župnišče.

(Katoliškemu tiskovnemu društvu) v Ljubljani je iz onega dekanata, ki je po zapuščini rajnega g. L. Hitija temelj postavil dosedanjim napravam tis-kovnega društva, vnovič došel velik dar za napravo nove tiskarne, katere zidava vrlo napreduje. Častiti g. Janez Demšar, župnik v St. Vidu pri Vipavi, poklonil je namreč v imenovani namen sto goldi-

Lizbona, 6. avgusta. Vlada je sklenila, da bode vojno sodišče sodilo najbolj sumljive osebe, katere so zaprli zadnje dni. Od 2. t. m. so zaprli 89 oseb, mej temi 54 ranjenih. V bolnišnicah je 182 ranjencev.

Piccoli-jeva tinktura za želodec je mehko, toda ob enem uplívno, delovanje prebavnih organov vrejšoče sredstvo, ki krepi želodec, kakor tudi pospešuje telesno odpretje. — Cena steklenici 10 kr. (300—155)

Tuji.

5. avgusta.

Pri **Maliču**: Stadler; Jais, Zimmerman, učitelj, iz Monakovega. — Hranilović, posestnik, s soprogo, iz Križevaca. — Lakitsch iz Inomosta. — Meubba z rodbino iz Senja. — Kaplja z Vrhnike. — Trpotič iz Trbovelj. — Rancinger, trgovec z lesom, s sinom, iz Kočevja. — Gentilli s soprogo, Gleconi, zasebnik, z rodbino, iz Trsta. — Hönigstein, Fischer, Rauman, trgovci; Holzer, Weiss, Hartman, potovalci; Hänsler, tovarnar; Oleownik s soprogo; Egli, inženir, z Dunaja. — Herman, potovalec, iz Praga. — Moses, Wohle, potovalec; Lem, trgovec, iz Berolina. — Gaischeg, trgovec; Köstler, stotnik, in Hayn, iz Grada. — Brejer, potovalec, iz Norimberka.

Pri **Stonu**: Eisle, Weiner, potovalec; Prossinagg, Eisler, trgovec; Schall; Walter, major, s soprogo; Gell, tovarnar, z Dunaja. — Bolaffio, trgovec, iz Ajdovščine. — Batschen, trgovec, z Lipe. — Giorgis iz Št. Petra. — Dolinar iz Velike Doline. — Schadinger iz Soteske. — Ivanosić pl. Kustefeld, polkovnikova soproga, z Reke. — Bajes iz Polhovoga Gradca. — Micoletzky, nadinženir, iz Plzna. — Mesar, župnik, iz Boh. Bistrice. — Beltantoni, Kral, Šaber, Wandl s soprogo, iz Trsta. — Walter iz Zagreba. — Hochmayer iz Radovljice. — dr. Scholz, profesor, iz Vratislave. — Nečasák, profesor, s soprogo,

iz Prage. — Schröder in Vičič iz Postojne. — Globočnik in Škofic iz Vel. Lašič.

Pri **avstrijskem caru**: Blaž, Povčič in Kuny iz Voloske. — Šinković iz Ljubljane. — Filepec z Dunaja.

Pri **bavarskem dvoru**: Simon, učitelj, iz Leac. — Solar, kolar, iz Grabč. — Bonazzo s soprogo iz Trsta.

Pri **Južnem kolodvoru**: Gottlieb z Dunaja. — Gaurig in Zidor iz Trsta. — Paradeiser; Blaas, Seidel, Doposch, poročniki, iz Pulja.

Umrli so:

5. avgusta. Stanislav Luknia, kleparjev sin, 6 let, Opekaraka cesta 27, morbus Brighii. — Ladislav Srakar, delavčev sin, 3 leta, Hradeckega vas 5, katar v želodcu in črevih.

V bolnišnici:

4. avgusta. Jakob Stare, gostač, 59 let, vitium cordis.

Najnižje cene.

Največji izbor.

Preobleke. Popravila.

L. Mikusch,
 tovarna dežnikov,
 Ljubljana, Mestni trg 15.

Dve kobili

po 15 pesti visoki, krotki, prav dobri za voz in ježo, (1306) 2—2

angleška konjska oprava

in lahka polkrita

kočija

prodá se vkupe ali posamič cenó zaradi selitve ter je na ogled **dné 8. t. m.** dopoldne od 10. ure dalje v konjaku hótela pri „**Maliču**“ (Stadt Wien) v **Ljubljani**.

Sargova glicerinova zobna crema.

Izvrstno sredstvo za lepe svetle zobe.

Po kratki rabi neobhodno potrebno sredstvo za čiščenje zóh.

Kalodont.

Od zdravstvenega urada potrjeno.

Prav prilično na popotovanji. Dlíšeče okrepčevalno.

Neškodljivo celó za najnežnejše zobe.

V Nemčiji, Franciji itd. se rabi že z največjim vspehom, nadalje na dvorih, v najvišjih krogih, kakor tudi v navadni družini.

Dobiva se v lekarnah in parfumerijah itd. Komad 35 kr. (44)

Dunajska borza.

Dné 7. avgusta.			Dné 6. avgusta.			Ljubljanske srečke, 20 gld.		
Papirna renta 5%, 16% davka	92	gld. 40 kr.	Ogerska zlata renta 4%	104	gld. 60 kr.	Avstr. rudečega križa srečke, 10 gld.	17	90
Srebrna renta 5%, 16% davka	92	25	Ogerska papirna renta 5%	101	85	Rudolfove srečke, 10 gld.	20	—
Zlata renta 4%, davka prosta	111	80	4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	135	25	Salmove srečke, 40 gld.	59	—
Papirna renta 5%, davka prosta	102	20	5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	148	—	Windischgrazove srečke, 20 gld.	49	50
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	1028	—	Državne srečke l. 1864., 100 gld.	179	75	Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	155	50
Kredtne akcije, 160 gld.	291	40	Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	97	—	Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2725	—	—
London, 10 funtov strl.	117	90	Zastavna pisma	100	50	Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	94	—
Napoleonodor (20 fr.)	9	38	Kreditne srečke, 100 gld.	187	—	Papirni rubelj	1	25
Cesarski cekini	5	58	St. Genóis srečke, 40 gld.	60	75	Laških lir 100	46	50
Nemških mark 100	57	92 ¹ / ₂						

MERCUR

menjarnična delniška družba na Dunaju, I., Wollzeile štev. 10.

Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.

Razna naročila izvrše se najtočneje.

Za nalaganje glavnice priporočamo:

4% gališke propinacijske zadolžnice.

4¹/₂% zastavna pisma peštanske ogerske komercialne banke.

4¹/₂% komunalne obveznice ogerske hipotečne banke z 10% premijo.

Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podružnice njene.

Zemljiškokreditne promese

à 1 gld. in 50 kr. kolek.

Glavni dobitek **45.000** gld. av. velj.

Žrebanje je že dné 17. avgusta!

Izdajatelj: Anton Kržiš.

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mojtrine na 24 ur v mil.
		srakomera v mm	toplomera po Celsiusu			
7. u. zjut.	734 0	17 6	sl. vzh.	oblačno	4-40	
7 2. u. pop.	733 0	19 4	zm. vzh.	"	dež	
9. u. zveč.	735 8	14 4	"	"	"	
Srednja temperatura 16 1°, za 3-8° pod normalom						

Ravnokar je izšla v novi kaj lični izdaji molitvena knjižica z naslovom:

Stežica v nebesa.

Bukvice pridnim otrokom mesto podobic.

Izdala in založila J. in Z.

Četrtri natis.

Radi primerne vsebine za otroke res kaj prikladna knjižica velja pol trdo vezana samo 10 kr. komad. Dobiva se v **Katoliški Bukvarni v Ljubljani.**